

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1052/2021
26.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Ћирковић-Минидић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3679/20 од 06.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3679/20 од 06.01.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3679/20 од 06.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1888/2019 од 05.11.2020. године, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу, за период од 08.12.2014. године до 08.12.2017. године, исплати мање исплаћену накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада на релацији ... – Нови Сад и Нови Сад-локал у укупном износу од 22.510,86 динара (од чега 17.757,18 динара на име главнице и 4.753,68 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости до 30.10.2018. године), као и законску затезну камату обрачунату на износ главнице од 17.757,18 динара рачунајући од 08.08.2020. године до исплате. Одбијен је, као неоснован, тужбени захтев за исплату разлике између досуђеног износа и траженог износа од 384.858,90 динара на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада на релацији ... – Нови Сад и Нови Сад- локал у периоду од 08.12.2014. године до 08.12.2017. године, као и захтев за исплату законске затезне камате обрачунате на износ преко досуђене главнице од 17.757,18 динара до траженог износа главнице од 267.832,63 динара рачунајући од 08.08.2020. године до исплате. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 31.604,20 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3679/20 од 06.01.2021. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу и делу одлуке о накнади трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011....18/2020 у даљем тексту: ЗПП), јер пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе, у којој је расправљено питање права полицајаца и овлашћених службених лица на наканду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада и заузето становиште да им припада право на исплату разлике између исплаћених и трошкова превоза који им припадају према стварном трошку сразмерно присутности на раду у висини новчане вредности збира цена појединачних карата, а да није основан захтев за наканду трошкова који нису нужно настали, нити су оправдани. Како су нижестепене пресуде донете у складу са усаглашеном судском праксом, ни прихватање одлучивања о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају тужба је поднета 08.12.2017. године. Поднеском од 28.10.2020. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 384.858,90 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 05.11.2020. године. Другостепена пресуда донета је 06.01.2021. године.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић